

Datum van
inontvangstneming

:

11/06/2024

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-292/24 – 1

Zaak C-292/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

25 april 2024

Verwijzende rechter:

Landgericht Frankfurt am Main (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 januari 2024

Verzoekende partij:

AD

Verwerende partij:

Iberia LAE SA

Landgericht Frankfurt am Main
24. Zivilkammer

[OMISSIS]

[OMISSIS] [dossiernummer]

Beslissing

In het geding tussen

AD, [OMISSIS] Albersweiler

– verzoekende partij –

[OMISSIS]

en

Iberia LAE SA [OMISSIS] Madrid [OMISSIS], Spanje

– verwerende partij –

[OMISSIS]

heeft de vierentwintigste civiele kamer van het Landgericht Frankfurt am Main (rechter in tweede aanleg Frankfurt am Main, Duitsland) [OMISSIS] op 2 januari 2024 beslist:

De behandeling van de procedure wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag betreffende de uitlegging van het Unierecht:

Vormt artikel 31, lid 2, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal een absolute vervaltermijn en moet het noodzakelijkerwijs aldus worden uitgelegd dat het protest binnen 21 dagen na het terugkrijgen van de bagage moet geschieden of kan er ook al vóór de teruggave van de bagage protest worden gedaan?

Motivering

De verzoekende partij vordert vergoeding van schade ten gevolge van vertraging krachtens het Verdrag van Montreal in het kader van een vliegreis.

De verzoekende partij heeft bij de verwerende partij een vlucht geboekt voor zichzelf, zijn partner en hun kind van Frankfurt am Main naar Panama City via Madrid voor 15 december 2021. Ten gevolge van een vertraging van de vlucht is de bagage van de reizigers niet in Panama aangekomen. De verzoekende partij heeft op 15 december 2021 de vermissing gemeld en heeft telefonisch contact opgenomen met de bagage-afhandelaar. In de bagage bevonden zich waardevolle Outdoor-kleding, camera uitrusting, zo goed als nieuwe reistenten, slaapzakken enz. De verzoekende partij verzette om te beginnen zijn reis en wachtte twee dagen. Hij heeft de ontbrekende bagage vervangen teneinde zijn reis voort te zetten. Tevoren had de verzoekende partij in het contactformulier [OMISSIS] meegedeeld dat hij vóór 18 december 2021 persoonlijk contact met de verwerende partij wilde hebben; anders zou hij alles nieuw kopen en zijn reis voortzetten. Er is geen contact opgenomen. Pas op 20 december 2021 – nadat de verzoekende partij overeenkomstig zijn aankondiging vervangende aankopen had verricht – is de bagage in Panama City afgeleverd. De verzoekende partij vordert op basis van eigen en overgedragen rechten van de meereizende partner en het kind van de

verwerende partij in wezen de kosten van de vervangende aankopen, alsmede reiskosten en de kosten van een vervangend vliegticket.

Het Amtsgericht Frankfurt am Main (rechter in eerste aanleg Frankfurt am Main, Duitsland) heeft de vordering bij vonnis van 30 januari 2023 afgewezen. Als motivering heeft het Amtsgericht Frankfurt am Main aangevoerd dat de fatale termijn van artikel 31, lid 2, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal niet in acht is genomen en er ook geen sprake is geweest van een situatie als bedoeld in artikel 31, lid 4, van het Verdrag van Montreal.

Tegen het vonnis van het Amtsgericht heeft de verzoekende partij in de voorgeschreven vorm en binnen de gestelde termijn hoger beroep ingesteld en dat in de voorgeschreven vorm en binnen de gestelde termijn gemotiveerd. Hij handhaaft zijn vordering tot vergoeding van de vervangende aankopen, de reiskosten en de kosten van het vervangende vliegticket krachtens artikel 19 van het Verdrag van Montreal. Hij is van mening dat met de melding en het stellen van een termijn tot en met 18 december 2021 een (vervroegde) schademelding heeft plaatsgevonden welke de verwerende partij voldoende over de dreigende schade heeft geïnformeerd. De verzoekende partij is van mening dat in een dergelijk geval de fatale termijn van artikel 31, lid 2, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal reeds door de vervroegde schademelding toereikend in acht is genomen. De verwerende partij heeft de verzoekende partij met name naar het „World Tracer System” verwezen. Het is voor de verwerende partij voldoende duidelijk geweest dat de verzoekende partij na het verstrijken van de tot en met 18 december 2021 lopende termijn vervangende aankopen zou verrichten en dat er schade zou ontstaan. Aangezien de verwerende partij concreet op de hoogte was van het feit dat het binnen de termijn noch tot een persoonlijk contact met de verzoekende partij, noch tot het overhandigen van de bagage is gekomen, is tevens duidelijk dat de verwerende partij op dat tijdstip al op de hoogte was van de schade in de zin van artikel 31, lid 2, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal. Het stellen van een nieuwe termijn na het overhandigen van de bagage is in deze situatie niet noodzakelijk.

De verwerende partij concludeert tot afwijzing van het hoger beroep en voert aan dat met betrekking tot de fatale termijn van artikel 31, lid 2, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal de bewoordingen van de bepaling absoluut in acht moeten worden genomen. Pas na het overhandigen van de bagage kan voor de luchtvaartmaatschappij de schade werkelijk worden beoordeeld.

De uitkomst van het hoger beroep hangt in het onderhavige geval af van de vraag of afwijkend van de bewoordingen van artikel 31, lid 2, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal met inachtneming van het doel van de bepaling vervroegde schademeldingen mogelijk zijn.

De onderhavige problematiek is volgens de verwijzende rechter nog niet beoordeeld in rechtspraak van hogere rechterlijke instanties. De literatuur houdt zich in zekere zin niet bezig met de vraag betreffende een mogelijk vervroegde schademelding. In casu wordt alleen uiteengezet dat de verplichte melding in de zin van artikel 31, lid 2, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal in geval van vertraging is bedoeld om de vervoerder terstond van zijn mogelijke aansprakelijkheid op de hoogte te stellen aangezien hij van zijn aansprakelijkheid kan worden bevrijd indien hij kan bewijzen dat hij en zijn hulppersonen alle maatregelen hebben genomen die redelijkerwijs gevergd konden worden om de schade te vermijden, of dat het hun onmogelijk was dergelijke maatregelen te nemen. (artikel 19, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal). Teneinde dat bewijs te kunnen leveren zal hij zo snel mogelijk de noodzakelijke documenten etc. willen verzamelen, hetgeen steeds moeilijker zal worden hoe langer geleden de schade heeft plaatsgevonden en nauwelijks meer mogelijk zal zijn wanneer de vervoerder pas door het instellen van de vordering voor het eerst kennis neemt van zijn mogelijke aansprakelijkheid (BeckOGK/Förster, 15 juli 2023, Verdrag van Montreal artikel 31, punt 21). De in casu litigieuze situatie wijkt echter af van deze overwegingen aangezien de verwerende partij door de vervroegde informatie met betrekking tot vervangende aankopen na het verstrijken van de termijn geen risico liep bewijsmiddelen te verliezen aangezien zij reeds vooraf was geïnformeerd.

Of een vervroegde schademelding volgens het doel van artikel 31, lid 2, tweede volzin, van het Verdrag van Montreal geoorloofd is en dientengevolge binnen de termijn valt, moet als uitleggingsvraag aan het hiertoe bevoegde Hof worden voorgelegd.

[OMISSIS]

[ondertekening]